

6^e Zondag door het Jaar C

**Vervloekt is hij die op mensen vertrouwt.
Gezegend is hij die op de Heer vertrouwt.
(Jr 17,5.7)**

Van leven naar eucharistie

Geluk: een magisch woord dat de ogen doet stralen en het hart sneller doet kloppen. Heel de mensheid zoekt er naar. Maar in hoeverre vindt zij het? Slaat men wel de juiste weg in om het te kunnen bereiken? Wil men er werkelijk in slagen het te kunnen grijpen, dan is het wel noodzakelijk daartoe op zekere, vaste waarden te bouwen. Het spreekwoord zegt: "t Is niet al goud wat blinkt". Het echte geluk is vaak pas te vinden aan het einde van een lange en moeizame weg. En de wandelaar weet wel dat men alle ballast moet over boord werpen om het doel te bereiken, om aan het einde van de reis een horizon te zien opengaan die veel mooier is dan men ooit had durven verwachten.

Eerste lezing

Jeremia 17,5-8

Dit zegt de Heer: Vervloekt is hij die op mensen vertrouwt, die bouwt op een schepsel en zich afkeert van de Heer. Hij is een kale struik in de steppe, nooit ziet hij regen; hij staat in dorre woestijngrond, in een onvruchtbaar gebied, waar niemand woont. Gezegend is hij die op de Heer vertrouwt, en zich veilig weet bij Hem. Hij is als een boom die aan een rivier staat en wortels heeft tot in het water. Hij heeft geen last van de hitte, zijn blad blijft groen. Komt er een tijd van droogte, het deert hem niet; altijd blijft hij vrucht dragen.

Tweede lezing

I Korintiërs 15,12.16-20

Broeders en zusters, als wij verkondigen dat Christus uit de doden is opgewekt, hoe kunnen dan sommigen onder u beweren dat er geen opstanding van de doden bestaat? Want als de doden niet verrijzen is ook Christus niet verrezen, en als Christus niet is verrezen is uw geloof waardeloos

en zijt gij nog in uw zonden. Dan zijn ook zij die in Christus ontslapen zijn verloren. Indien wij enkel voor dit leven onze hoop op Christus hebben gevestigd zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen. Maar zo is het niet! Christus is opgewekt uit de doden als eersteling van hen die ontslapen zijn.

Evangelie

Lucas 6,17.20-26

In die tijd daalde Jezus samen met de twaalf van de berg af. Hij bleef staan op een vlak terrein. Daar bevond zich een talrijke groep van zijn leerlingen en een grote volksmenigte uit heel het Joodse land, uit Jeruzalem en uit het kustland Tyrus en Sidon. Hij sloeg nu zijn ogen op, keek zijn leerlingen aan en sprak: "Zalig gij die arm zijt, want aan u behoort het Rijk Gods. Zalig die nu honger lijdt, want gij zult verzadigd worden. Zalig die nu weent, want gij zult lachen. Zalig zijt gij wanneer omwille van de Mensenzoon de mensen u haten, wanneer zij u uitstoten en u beschimpen en uw naam uit de samenleving bannen als iets verfoeilijks. Als die dag komt, springt dan op van blijdschap, want groot is uw loon in de hemel. Op dezelfde manier behandelden hun voorvaders de profeten. Maar wee u, rijken, want wat u vertroost hebt ge al ontvangen. Wee u, die nu verzadigd zijt, want ge zult honger lijden. Wee u, die nu lacht, want ge zult klagen en wenen. Wee u, wanneer alle mensen met lof over u spreken, want hun voorvaderen deden hetzelfde met de valse profeten."

Van eucharistie naar leven

Vele uitspraken van het Evangelie komen ons schokkend voor. De gangbare moraal spreken zij schijnbaar tegen. Alles verliezen om alles te winnen! Sterven om te leven! Zulke levensmotieven lijken niet erg vanzelfsprekend. En wat te denken van de Zaligsprekingen? Minstens zijn ze mysterieus. Moeten wij langs zulke wegen naar het geluk dat God voorbehoudt voor wie Hij bemint? Een heel nieuwe wereld gaat voor ons open als wij er ons mee kunnen verzoenen en ons hart openstellen voor die goddelijke waarden. Maar al te dikwijls moeten zij echter wijken voor onze eigen verlangens.